

๑

แก๊งปู

การเพื่อเวลาสำหรับการจราจรในกรุงเทพฯ ไม่ใช่เรื่องที่ ชานนท์ ลឹ้มศิริสกุล ถนัดนัก หลังจากไปร่ำเรียนที่สหรัฐอเมริกาอยู่นาน ตั้งแต่จบมัธยมปลายจนถึงปริญญาโท ฉะนั้นกว่าเขาจะฝ่าการจราจรจากบริษัท แอลทูเอสการ์เมนต์ ของปู่ที่ตั้งอยู่บริเวณชายทะเลบางขุนเทียนไปจนถึงแยกราชประสงค์ได้ ก็เล่นเอาเลยเวลานัดไปร่วมหนึ่งชั่วโมง

ยิ่งมาเจอสภาพแออัดในที่จอดรถของห้างสรรพสินค้าชื่อดังด้วยแล้ว ก็ยิ่งทำให้เขาล่าช้าขึ้นไปอีก กว่าหาที่จอดรถได้ แล้วขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นที่สำนักงานที่ปรึกษาทางการเงินตั้งอยู่ก็เลยเวลานัดมาแล้วเกือบหนึ่งชั่วโมงครึ่ง

“บ้าจริง ยังรออยู่หรือเปล่าก็ไม่รู้ แเบตมือถือดันมาหมดกลางสะพานแขวนอีก” ชายหนุ่มยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูพลางบ่นอุบ เพราะมัวแต่มองอยู่กับงานแล้วลឹ้มชาร์จแบตเตอรี่โทรศัพท์มือถือไว้แต่ๆ แถมนอกออกมาก็ดันลឹมดูด้วยว่ามันใกล้จะหมดแล้ว เลยไม่สามารถติดต่อกันที่นัดได้ไม่ใช่นั่นก็คงจะได้โทร. มาขอโทษหรือขอเลื่อนนัดไปวันอื่นแล้ว

พอประตูลิฟต์เปิดออก ชานนทร์ก็รีบพุ่งออกไปทันที ขยายก้าวไปตามโถงทางเดิน ก่อนจะชะงักเมื่อเห็นหญิงสาวหน้าตาน่ารักในชุดเสื้อยืดสีขาวและกระโปรงสอสีดำคลุมเข้าหอบข้าวของพะรุงพะรัง สะพายกระเป๋าใบเก่าเปิดประตูบริษัทออกมา

“น้องๆ” ชานนทร์ร้องเรียกเมื่อเธอทำท่าว่าจะหันไปปิดประตู

หญิงสาวหันขวับมา คิ้วเรียวยาวตมุ่น แพขนตาแกมจนกระพือถี่ก่อนจะจ้องหน้าเขาโดยไม่ตอบอะไรอยู่หลายวินาที ซึ่งชานนทร์ออกจะชินกับปฏิกิริยาของผู้หญิงในทำนองนี้อยู่แล้ว จึงเผยยิ้มโพรยเสน่ห์ให้เต็มที่

เท่าที่สังเกตเห็นใบหน้าใสกระจ่างอ่อนเยาว์ของเธอ รวมทั้งการแต่งตัวที่เรียบร้อย ก็ทำให้เขาคิดว่าเธอน่าจะเป็นพวกนักศึกษาฝึกงาน หรือไม่ก็พวกพนักงานชั่วคราวที่เพิ่งจบการศึกษาใหม่ๆ

“ผมมาพบคุณพลอยละ...ลาน...เอ๋อ...ละ...”

“พลอยลลินณ์ค่ะ” เธอแก้ให้หลังจากเขาเอ่ยสั้นรวบเพราะไม่ค่อยถนัดภาษาไทยนัก

“เอ๋อ...นั่นแหละ คุณพลอย-ลัน-ลินยังอยู่ไหม”

นักศึกษาสาวหรีตามองเขาอย่างไม่พอใจ คงเพราะพูดชื่อเจ้านายของเธอไม่ถูกเสียที

“ยังอยู่ค่ะ”

“ดีเลย ผมนัดคุณพลอยหั่นลันเอาไว้” เขาบอก พอเห็นเธอแปปากก็รู้ได้ทันทีว่าเรียกชื่อที่ปรึกษาทางการเงินคนเก่งผิดไปอีกแล้ว “ช่วยไปบอกเธอที่ว่าผมมาแล้ว”

“นัดไว้ก็ไม่งคะ”

“ห้าโมง”

“นี่มันจะหนึ่งทุ่มแล้วนะคะ!” เธอแหวพร้อมยกนาฬิกาข้อมือมาเคาะราวกับเป็นคุณครูฝ่ายปกครองที่กำลังตำหนินักเรียน ต่างกันตรงที่ครูฝ่ายปกครองที่เขารู้จักไม่มีใครสวยหวานอย่างนี้สักคน

และนักศึกษาศึกษาฝึกงานคนนี้อรอนานขนาดนี้ ก่อนจะเลิบบ่ไปเห็นบั้นท้ายชวมนองของหญิงสาวที่โยกย้ายไปมาอยู่ข้างหน้า ความรู้สึกผิดก็พลันมลายไป เพราะอาหารตาน่าชม

ซานนท์เริ่มสำรวจเรือนร่างด้านหลังเธออย่างถ้วนถี่ เธอดูมีทรวดทรงที่ค่อนข้างสมบูรณ์แบบที่เดียว ขาของเธอเรียวยาว บั้นท้ายงามอนและกลมกลิ้งจนน่าเหลือเชื่อ ผมยวาวที่ถูกรวบตึงเป็นหางม้ายู่ด้านหลังเผยให้เห็นลำคอระหง ทั้งหมดที่เป็นเธอทำเอาริมฝีปากรูปกระจับของเขาดคลี่ยิ้มขึ้นมาไม่ได้ คิดว่าหากเธอตงานจากสายการเงินก็น่าจะไปเดินบนเส้นทางสายบันเทิงได้ จะเป็นนางแบบหรือพริตตี้ก็น่าจะไปได้สวยกว่ามานั่งจมอยู่กับตัวเลขขึ้นๆ ลงๆ ให้อปวดสมองแบบนี้

แต่แล้วเขาก็ต้องรีบหุบยิ้มกรุ้มกริมลงทันควัน เมื่อจู่ๆ เธอก็หยุดก๊กแล้วหันขวับกลับมา เจ้าหล่อนหรือตามองเขาอย่างระแวง ก่อนจะผายมือเชื้อเชิญไปยังประตูที่มีป้ายทองเหลืองติดไว้ว่า ‘ห้องประชุม’

“เข้าไปนั่งรอก่อนนะคะ”

“ขอกาแฟให้ผมสักแก้วสิ”

ดวงตาของเธอเบิกโพลงขึ้นเมื่อถูกสั่ง ซานนท์ยิ้มและยกคิ้วให้ ก่อนจะเปิดประตูเข้าไปนั่งในห้องประชุมที่สะอาดสะอ้าน มีโต๊ะไม้ยาวประมาณสิบที่นั่งตั้งอยู่กลางห้อง กลางโต๊ะมีแจกันดอกไม้ซึ่งไม่ค่อยสดเท่าไรแล้ว ส่วนผนังด้านที่ไม่ได้เป็นกระจกก็มีใบประกาศเกียรติคุณต่างๆ ใสกรอบรูปแขวนเอาไว้เต็มไปหมด

นั่งรออยู่สักพัก นักศึกษาสาวคนนั้นก็เข้ามาพร้อมกับถาดวางน้ำและแก้วกาแฟ รวมทั้งจานแคร็กเกอร์ ก่อนจะวางลงบนโต๊ะอย่างกระแทกกระทั้น

“ชื่ออะไรนะเรา”

“พลอยค่ะ”

‘แหม...ชื่อเหมือนเจ้านายเลยนะ’ เขาหัวเราะในลำคอ ‘ได้...จะเล่นเกม

กับฉันใช้ไหมแม่หนู’

“พลอยอะไร พลอยเฉยๆ หรือพลอยหุง” ซานนท์เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงกวนสุดตฤทธิ์ เขาแทบเห็นควันออกจากหูของเจ้าหล่อน เมื่อเขาเปรียบเทียบว่าเธอเป็นเพียงสิ่งที่ทำเทียมพลอยขึ้นมาเท่านั้น

“พลอยลลินธุ์ค่ะ” เธอตอบกระแทกเสียง

ซานนท์หัวเราะ คิดว่าผู้หญิงคนนี้ใช้ได้เลย เอาชื่อเจ้านายมาหยอกล้อกับลูกค้าแบบนี้ เพราะเขาไม่คิดหรือกณะว่าจะมีเด็กฝึกงานชื่อเหมือนผู้อำนวยการฝ่ายที่ปรึกษาทางการเงินในบริษัทพอดี ยิ่งเป็นชื่อที่ไพเราะและแปลกหูด้วยแล้ว ยิ่งยากใหญ่

‘แบบนี้ต้องสั่งสอนสักหน่อยแล้ว’

“แหม ยังมีคนชื่อตลกแบบนี้อีกหรือ”

“ตลกตรงไหนคะ” หญิงสาวตัวดีตามองค้อนเขา

ชายหนุ่มยิ้มละไม “ตลกตรงชื่อนี้แหละ”

“คุณ...”

ไม่ทันที่เธอจะเอ่ยอะไร เขาก็รีบโบกมือตัดบท “ไปตามคุณพลอยเล่น ลินมาได้แล้ว ฉันอยากคุยเรื่องงานแล้ว”

คราวนี้เขาแกล้งพูดซื่อผิดอย่างจงใจ หญิงสาวหน้างอ แต่ไม่ตอบได้ เขาได้แต่แสดงอาการโกรธออกมาทางสีหน้าอย่างเห็นได้ชัด จนเขาคิดว่าควรจะเลิกหยอกล้อเธอเล่นเสียที เพราะนี่มันก็เลยเวลาทำงานและเวลานัดมานานพอๆ ถ้าเขาไม่มาสาย เธออาจได้กลับบ้านไปอ่านหนังสือเตรียมสอบ หรือไม่ก็นอนตีฟงดูละครเมื่งละครสบายใจเฉิบไปแล้ว

“รอสักครู่นะคะ” เธอบอกเสียงแข็ง แล้วก็เดินออกไป ก่อนจะกลับเข้ามาพร้อมกับถือสมุดโน้ตและเอกสารหนึ่งแฟ้มมาวางปังบนโต๊ะแล้วนั่งลง

“ฉันพร้อมแล้วค่ะ”

ซานนท์เลิกคิ้วด้วยความงุนงง ก่อนจะอ้าปากค้างเมื่อปะติดปะต่อเรื่องราวได้แล้วว่า เขาไม่เห็นใครที่นั่นนอกจากเธอคนเดียว และตอนที่เห็น

เธอครั้งแรก ก็ดูเหมือนเธอจะเป็นคนสุดท้ายที่ออกจากออฟฟิศด้วย
หญิงสาวคนนี้ได้ชื่อเหมือนพลอยลลินธ์ แต่เธอคือพลอยลลินธ์
ต่างหาก

และเธอก็ไม่ใช่เด็กฝึกงานอย่างที่เขาคิดด้วย แต่เป็นที่ปรึกษาทางการ
เงินที่เขานัดไว้แน่นอน

“คะ...คุณพลอย...ล้น...ลลิน”

“พลอย-ละ-ลลิน คะ” เธอแก้ให้ทีละคำ ก่อนจะเอานิ้วแตะริมฝีปาก
อิมแดงจัด “ดูปากดิฉันนะคะ พลอย-ละ-ลลิน”

“เอ่อ...ครับ คุณพลอย-ละ-ลลิน” เขาพูดตามซ้ำๆ

“ถ้าลำบากมาก เรียกพลอยเฉยๆ ก็ได้คะ”

เขายิ้มเจื่อน “ก็ดีครับ”

“เรามาเริ่มกันเลยดีไหมคะ”

“คะ...ดีครับ” ชานนท์คล้อยตาม “แต่ก่อนนี่ผมต้องขอโทษคุณพลอย
ก่อนนะครับที่มาสาย ผมเพิ่งกลับจากอเมริกา เลยยังไม่ชินกับการจราจร
ของเมืองไทยสักเท่าไร”

“คะ” เธอพยักหน้า

“แล้วอีกเรื่องที่ต้องขอโทษ ก็คือเรื่องที่ดินคิดไปเองว่าคุณเป็น...”

“นักศึกษาฝึกงาน” เธอโพล่งขึ้น

“ใช่ครับ” ชานนท์หัวเราะหะๆ “คุณหน้าเด็กมาก ไม่คิดว่าจะไปถึง
ผอ. ฝ่ายฯ”

“ขอโทษนะคะที่ทำให้สับสน” พลอยลลินธ์ขีดหน้าสวยใสของเธอขึ้น
ด้วยท่าทางเยอหยิ่งชวนมอง

ไม่น่าเชื่อเลยว่าเธอจะมีอายุอานามเกือบจะสามสิบอยู่รอมร่อแล้ว
หากไม่บอกเขาก็ยังคงนึกว่าเธออายุราวๆ ยี่สิบโน่นเลย

“ฉันว่าเรามาคุยเรื่องงานกันดีกว่าคะ” เธอทำสีหน้าเอาจริงเอาจัง
หยิบปากกาขึ้นมากดแกร๊กๆ พลางเปิดสมุดโน้ตไปหน้าที่ว่าง

“ก็ดีครับ” เขาพยักหน้าเห็นด้วย “คุณสุปรียาที่เป็นฝ่ายสรรหาบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แนะนำว่าถ้าผมจะนำบริษัทเข้าจดทะเบียนควรจะไปที่ปรึกษาทางการเงิน ผมปรึกษาเพื่อนที่เคยจดทะเบียน เขาแนะนำว่าคุณเก่งมาก ผมก็เลยอยากพบคุณเพื่อปรึกษาเรื่องนี้ล่ะครับ”

“บริษัทแอลทูเอสการ์ดี่ของคุณทำธุรกิจเกี่ยวกับการผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปส่งออกไปไต้หวันคะ”

“อันที่จริง มันเป็นบริษัทของอาทงนะครับ”

“โอเคคะ อาทงของคุณต้องการจดทะเบียนในตลาดฯ ไต้หวันคะ”

“อาทงยังไม่รู้เรื่องนี้ครับ” ชานนท์ยกไหล่ ก่อนจะยกกาแพขึ้นจิบ “อืม...กาแพคุณอร่อยดีนะ”

“ขอบคุณคะ” เธอค้อมศีรษะเล็กน้อย ก่อนจะวกกลับเข้าเรื่อง “หมายความว่ายังไงคะ ที่ว่าอาทงของคุณยังไม่รู้เรื่องนี้”

“คือตอนนั้นท่านดำรงตำแหน่งเป็นประธานก็จริง แต่คนบริหารงานจริงๆ คือพี่สาวผม หลังจากผมเรียนจบแล้วกลับมารับช่วงต่อจากเธอที่กำลังจะตามไปอยู่กับสามีที่เมืองจีน ผมก็พบว่าตอนนั้นบริษัทเรามีออร์เดอร์มาก และจะเพิ่มมากขึ้นทุกที แต่โรงงานกับคนงานของเรามีจำกัด ผมก็เลยคิดว่าน่าจะขยายโรงงานออกไปเพื่อรองรับงานที่กำลังจะเพิ่มมากขึ้นในอนาคต แต่ช่วงนี้เบงก็ปล่อยก๊วยากมาก เพราะเพิ่งผ่านวิกฤติฟองสบู่มาแล้วผมก็ไม่อยากให้บริษัทมีหนี้สินเพิ่มขึ้น ก็เลยนึกถึงการจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ขึ้นมา”

“ก็เป็นความคิดที่ดีคะ”

“แต่ผมไม่แน่ใจว่าอาทงจะเปิดใจรับเรื่องนี้ได้มากน้อยแค่ไหน ผมเลยอยากมาหาข้อมูลก่อน อยากรู้คุณสมบัติของบริษัทจดทะเบียน ข้อดีข้อเสียของการเข้าตลาดฯ จะได้ไม่มีปัญหาเวลานำเรื่องเข้าที่ประชุมของครอบครัว ถ้าอาทงสงสัยเรื่องไหน ผมก็จะได้ตอบได้ถูก ดีกว่าอีกักจนท่านรำคาญ พาลไม่อนุญาตให้ทำเสียเปล่าๆ”

“ถ้าอย่างนั้นฉันจะแนะนำขึ้นตอนต่างๆ รวมทั้งคุณสมบัติของบริษัทที่จะสามารถจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ให้คุณทราบก่อน...”

“แต่นี้มันเลยเวลางานแล้ว” ซานนท์ขัดขึ้น ก่อนจะยกนาฬิกาขึ้นมาดู “ผมไม่ได้รับกวนคุณใช่ไหมครับ”

“ไม่ค่ะ” เธอตอบเสียงแข็ง

“แล้วคุณทานข้าวเย็นหรือยัง”

พลอยลลิตน์ถอนใจเฮือก “ถ้าคุณยังขึ้นรถไฟไปนอกเรื่องตลอดเวลาแบบนี้ ก็จะมีเวลาไปใหญ่ค่ะ”

เขายกมือยอมแพ้ “ผมแค่เป็นห่วง มันใกล้ค่ำแล้ว กลัวคุณจะหิว”

“ไม่เป็นไรค่ะ คิดว่าคงไม่นาน”

“แสดงว่าคุณยังไม่ได้ทานอาหารเย็นใช่ไหม”

พลอยลลิตน์ขมวดคิ้วมุ่งเงี้ยวรำคาญ ริมฝีปากอ้อมแอมแนบอย่างอดกลั้น ก่อนจะเผยออกแล้วตอบเต็มเสียง “ยังค่ะ”

“ดีเลย” ซานนท์ติดนิ้วดังเป๊าะ “ผมก็ยังไม่ได้อิน ฉะนั้นเราลงไปห้างหาอะไรกินระหว่างที่คุณอธิบายขึ้นตอนต่างๆ ให้ผมฟังดีไหม”

“ฉันยังไม่หิวค่ะ” เธอปฏิเสธเสียงแข็ง

“แต่ผมหิวนี่” เขาใช้มือลูบท้องเป็นการยืนยัน เสียดยที่มันไม่ร้องโครกครากให้เธอสงสารมากกว่านี้

“นั่นคุณก็เลิกนอกเรื่องเสียทีสิคะ”

“นี่ไม่ได้นอกเรื่องนะคะ” ซานนท์ค้าน “เอาเหอะนะ ไปทานเป็นเพื่อนผมหน่อย ระหว่างทานก็คุยกันไปพลาง จะได้ไม่เครียด เดี่ยวผมเลี้ยงเอง”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ต่างคนต่างออกดีกว่า”

“แปลว่าโอเคแล้วนะ” ซานนท์ถือโอกาสสรุปเอาคือๆ

พลอยลลิตน์อ้าปากค้าง

ซานนท์ไม่ปล่อยให้เธอตั้งสติได้แล้วปฏิเสธเขา รีบลุกพรืดขึ้นแล้วเปิดประตูเดินออกไปจากห้องประชุม แต่เธอไม่ตามออกมา เขาจึงก้าวถอย

หลังไปแล้วเอนตัวชะโงกหน้าเข้าไปในห้องประชุมอีกครั้ง “เร็วสิคุณ เตี่ยว
ไล่ขาดพอดี”

ที่ปรึกษาทางการเงินสาวจ้องเขาด้วยสายตาไม่พอใจ ก่อนจะถอนใจ
เฮือกแล้วเก็บข้าวของใส่กระเป๋าสะพายใบเก่าของเธอ จากนั้นจึงลุกขึ้นเดิน
ตามเขาออกมา

“ขอปิดบริษัทก่อนนะคะ” เธอบอก ก่อนจะหันไปใช้กุญแจล็อกนอน
ไว้พร้อมกดตัวเลขบนแป้นรหัสข้างประตูอย่างคล่องแคล่ว

เห็นแบบนี้ชานนท์ก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมา เพราะตอนที่เขาเห็นเธอเปิด
ประตูออกมาเมื่อครู่ นั่นคงเป็นวินาทีแห่งการสิ้นสุดความอดทนในการ
รอคอยแล้ว ตอนนั้นเธอกำลังกลับบ้าน หากเขาไม่มาถึงเสียก่อนก็คง
ไม่ได้เจอเธออย่างแน่นอน

‘โชคดีจริงๆ’ เขาคิด ยิ้มมุมปากอย่างพึงใจ ก่อนจะหุบลงเมื่อเธอ
หันมาค้อนให้

“เชิญครับ” ชานนท์ผายมือให้เธอ ก่อนจะรีบเดินไปกดลิฟต์ ไม่นาน
ลิฟต์ตัวนั้นก็พาเขากับเธอลงไปยังส่วนที่เป็นห้างสรรพสินค้าซึ่งเต็มไปด้วย
ผู้คนพลุกพล่าน ร้านอาหารทุกร้านแน่นเอี้ยด

“คุณชอบทานอะไรอะ”

“อะไรก็ได้ค่ะ คุณเลือกเถอะ”

“เอ...กินอะไรดีนี่” ชายหนุ่มเกาถางอย่างครุ่นคิด สอดสายสายตา
หาร้านที่ชื่นชอบ ก่อนจะชี้ชวนเธอเข้าร้านอาหารญี่ปุ่นชื่อดังที่บังเอิญคน
ยังไม่เยอะเท่าไร พอได้ที่นั่งเขาก็สั่งชุดอาหารกล่องญี่ปุ่น ส่วนเธอสั่งชุด
ปลาดิบ

“เริ่มกันเลยดีไหมคะ” พลอยลลิณณ์เื่อยหลังจากพนักงานรับออร์เดอร์
เดินไปแล้ว เธอขยับเพิ่มงานมากลางโต๊ะพร้อมทำท่าว่าจะเปิดสมุดโน้ตและ
หยิบปากกา

“เตี่ยวสิคุณ” ชานนท์ยกมือขึ้นปราม “กินก่อน”

เธอทำหน้าที่แข็ง “นี่คุณจริงจังจ้ะหน้อยได้ไหมคะ แบบนี้อากคุณจะเชื่อถือคุณหรือคะ”

“กองทัพต้องเดินนำ”

“เดินด้วยท้องคะ” หญิงสาวแก้พร้อมส่ายหน้าถอนใจเฮือก

“ภาษาไทยผมไม่ค่อยแข็งแรง” เขาหัวเราะแก้เก้อ แต่ดูเหมือนเธอจะไม่ตกลงด้วย เขาจึงยิ้มเจื่อนให้ ก่อนจะเลื่อนข้าวของของเธอไปไว้ริมโต๊ะ “เอาเป็นว่ากินก่อนก็แล้วกัน เดี่ยวค่อยไปหาร้านนั่งคุยกันสบายๆ”

“นี่ยังจะไปต่ออีกหรือคะ”

“โห่คุณ มานั่งคุยงานกันในร้านอาหารคนแน่นๆ แบบนี้ ไม่เกรงใจคนรอกินบ้างหรือครับ” ซานนท์พยักพืดไปที่หน้าร้านซึ่งตอนนี้มีคนมายืนออกันเต็มแล้ว “ดูสินั่น ยืนรอคิวกันเยอะเลย”

พลอยลลินณ์ค้อนเขาโดยไม่ได้หันไปมองตามสายตาเขา เพราะคงรู้ดีอยู่ว่าเวลาเช่นนี้คนมารอคิวรับประทานอาหารร้านนี้มากแค่ไหน ก่อนจะถอนใจออกมาเบาๆ อย่างยอมจำนน

“คุณชอบอาหารญี่ปุ่นไหม”

“ก็กินได้ค่ะ”

“แล้วชอบกินอาหารแบบไหนล่ะ ไทย จีน หรือฝรั่ง”

“ไทย” เธอตอบสั้นๆ ทำทางไถ่จะหมดความอดทนกับเขา

แต่อย่าหวังว่าเขาจะถอยเลย

ซานนท์ยิ้ม “แหม...ดีเลยครับ พอดีเพื่อนผมเปิดร้านอาหารไทย อยู่ที่ทองหล่อ อาหารอร่อยมาก คุณสนใจไหมครับ”

“ไม่ค่ะ” พลอยลลินณ์ปฏิเสธทันที

“อ้าว...ทำไมล่ะ”

“ไม่ว่างค่ะ”

“ทำไมไม่ว่างล่ะครับ”

“ก็ฉันทำงานตลอดเวลา”

“วันนี้คุณยังมาทานอาหารญี่ปุ่นกับผมได้เลยนี่นา”

“ขอโทษนะคะ” หญิงสาวเสียงแข็งขึ้น “นี่ไม่ใช่การนัดเด็ด ฉันไม่ได้ตั้งใจมาทานอาหารกับคุณ ฉันกำลังทำงานด้วยการให้คำปรึกษาคุณเรื่องนำบริษัทเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ แต่คุณก็เอาแต่จะเฉไฉไปเรื่องอื่นตลอดเวลา”

“ใจเย็นๆ ลีคุณ” ซานนท์โบกมือ พยายามบรรเทาความฉุนเฉียวของเธอ “คนหันมามองกันทั้งร้านแล้ว”

พลอยลลินณ์ชะงัก เหลียวมองทั่วร้านก็เห็นจริงอย่างที่เขابอก จึงเงยบเสียงลง แต่สีหน้าก็ยังมีตึงอยู่ดี

“ผมขอโทษ”

“เรื่องอะไรอีกคะ”

“ก็เรื่องที่ทำให้คุณอารมณ์เสียไงล่ะ ผมไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะ” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงอ่อน “ผมแค่อยากแก้ตัวที่มาสาย แล้วก็ยังเข้าใจคุณผิดอีก เลยอยากจะพามาเลี้ยงข้าว ไม่ได้ตั้งใจจะให้คุณรู้สึกอึดอัดอะไรหรอก”

หญิงสาวยังคงหน้าิ่งอ แถมด้วยสะบัดหน้าพรืดใส่เขาอีกต่างหาก

“เอาเป็นว่าหลังทานอิมแล้ว เราไปหาร้านกาแฟนั่งคุยกันให้เป็นเรื่องเป็นราว ผมจะไม่ขัดคุณอีกเลย ตกกลางไหมครับ”

พลอยลลินณ์นั่งหน้าหนึ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบสั้นๆ แบบให้เรื่องมันจบๆ ลง “คะ”

ซานนท์ยิ้ม ‘ผู้หญิงอะไร เวลาโกรธก็ยังสวย’

เมื่อพนักงานนำอาหารที่สั่งมาเสิร์ฟ ทั้งคู่ก็รับประทานอาหารกันอย่างเงียบๆ ซานนท์ก็กินไปก็จ้องมองเธอไปอย่างนึกชื่นชม ทั้งสวย ทั้งหุ่นดี และเก่งๆ แบบนี้มันช่างโดนใจเขาเหลือเกิน

วันนี้ช่างเป็นวันที่โชคดียิ่งๆ ได้ทั้งความรู้ แถมอิมท้องพร้อมอิมใจด้วยอาหารตาอีกต่างหาก

หลังจากอิมหน้ากันแล้ว เขาก็ชวนเธอไปนั่งในร้านกาแฟนั่งดั่ง

พลอยลลิตินณ์ไม่รอช้าให้เขาหาเรื่องโยกโย้อีก รีบนำแฟ้มเอกสารที่เตรียมไว้ ตั้งแต่ที่บริษัทมาทางบนโต๊ะ ก่อนจะอธิบายแนวทางการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นบริษัทจดทะเบียนให้เขาฟังคร่าวๆ ตั้งแต่เรื่องส่วนประกอบของตลาดทุนว่ามีโครงสร้างอย่างไรบ้าง และเมื่อเข้าตลาดหุ้นได้แล้ว บริษัทจะมีประโยชน์และผลกระทบอะไรบ้าง รวมทั้งเกณฑ์การรับหุ้นสามัญ เรื่องผู้เกี่ยวข้อง ขั้นตอนหลัก และค่าใช้จ่ายต่างๆ ในการเข้าจดทะเบียน

ชานนที่ได้แต่นั่งฟังเงียบๆ ตามที่ให้สัญญาไว้ รู้สึกไม่ผิดหวังเลยที่เลือกเธอมาเป็นที่ปรึกษาเรื่องนี้ เพราะพลอยลลิตินณ์ไม่เพียงแต่จะเป็นคนที่เก่ง พุดจาจะฉฉาน เธอยังเป็นคนที่สวยจนทำให้หัวใจของเขาแทบละลายไป กองสยบอยู่แทบเท้าเธอทีเดียว

๒

ปมขัดแย้ง

“ลื้อจะบ้าเหอ อาจิบ!”

เสียงกราดเกรี้ยวดังมาจากชายชราที่หนึ่งเป็นประธานอยู่ตรงหัวโต๊ะอาหารกลางคฤหาสน์หลังใหญ่ ดวงตาเบิกโพลงด้วยความไม่พอใจอย่างยิ่ง หลังจากได้ยินสิ่งที่หลานชายคนโปรดพูดออกมา

“ไม่บ้าครับอาง” ชานนท์ตอบอย่างใจเย็น แม้จะคาดการณ์เอาไว้แล้วว่าท่านอาจไม่พอใจ แต่ก็ไม่คิดว่าจะเห็นท่านโกรธจัดขนาดนี้ “อางก็รู้เราต้องขยายกิจการ และนี่ก็เป็นทางเดียวที่เราจะทำได้”

“อ้าวไม่เอากับลื้อหรือก” เกียรติ ลឹมศิริสกุล หรืออางที่ชายหนุ่มเรียกโบกมือรัวๆ “อะไรวะ จะเอากิจการที่อ้าวอุตส่าห์สร้างมากับมือไปแบ่งให้คนอื่น ลื้อทำอย่างกับโรงงานอ้าวเป็นเบ็ดเป็นไก่อ จะตัดแบ่งขายเป็นชิ้นๆ ได้ อ้าวไม่เอากับลื้อด้วยหรือก”

“แต่อางครับ...” ชานนท์พยายามจะอธิบาย แต่ยังไม่ทันจะพูดอะไรออกไป ผู้เป็นปู่ก็ขัดขึ้นเสียก่อนด้วยการฟาดโต๊ะอาหารเสียงดังเปรี้ยง

“ลื้อหยุดพูด!” เกียรติชี้หน้าหลานชาย “ถ้าขึ้นลื้อพูดอีกคำเดียว

“อ้าวจะไล่ลื้อออกจากตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดเดี๋ยวนี้เลย”

ชานนท์ถึงกับชะงัก พุดอะไรไม่ออก เพราะเขาเพิ่งเข้ารับตำแหน่งนี้ แทนพี่สาวที่จะต้องเดินทางตามสามีไปทำหน้าที่ศรีภรรยาที่ดีที่ประเทศจีน ยังไม่ถึงหนึ่งเดือนด้วยซ้ำ

“ใจเย็นๆ ลีคะ อากง”

เสียงหวานใสของ ณิชสา พี่สาวคนเดียวของชานนท์ทำให้อารมณ์ของ เกียรติสงบลงเล็กน้อย นั่นเพราะเธอและสามีถือเป็นบุคคลสำคัญที่มีส่วน ผลักดันให้ บริษัทแอลพูเอสการ์เมนต์ของผู้เป็นนุ้ สามารถผ่านพ้นสถานการณ์ คับขันครั้งใหญ่อันเนื่องมาจากวิกฤตการณ์ฟองสบู่แตกเมื่อปี ๒๕๔๐ มาได้ แม้ตอนนี้จะยังไม่ฟื้นตัวคืนัก แต่ก็ถือว่าคลี่คลายปัญหาส่วนใหญ่ไปได้มาก แล้ว เกียรติจึงเกรงใจหลานสาวคนนี้อยู่มากที่สุด

“อากง ลื้อฟังน้องชายลื้อพุดสิ มันคิดได้ยังไง จะเอากิจการของ ตระกูลเราไปแบ่งให้คนอื่น อ้าวสร้างมากับมือ มันจะฟังก็เพราะไอ้ความคิด บ้าๆ แบบนี้แหละ”

“จิบว่าอากงใจเย็นๆ ฟังเหตุผลของจิบก่อนไม่ดีหรือคะ”

“นั่นสิครับป้า” ดำรงเกียรติผู้เป็นบิดาของทั้งณิชสาและชานนท์กล่าว สันนิษฐานลูกๆ “ฟังอากงพุดก่อนไม่ดีกว่าหรือครับ”

คราวนี้ดวงตาขุ่นเขียวตัวตจากหลานชายไปยังผู้เป็นลูกชายคนเดียว ทันที ท่าทางที่อ่อนลงจากคำพุดของหลานสาวคนเก่งกลายเป็นฉุนเฉียว ขึ้นมาอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงลูกชายพุดขัดความคิดตน

“ลื้อไม่ต้องพุดเลยอ้าว” เกียรติยกนิ้วชี้หน้าบุตรชาย “ที่บริษัท ของอ้าวเกือบต้องเจ๊งไปคราวก่อน ก็ไม่ใช่เพราะลื้อหรือคะ”

ดำรงเกียรติหน้าเสียว เพราะคำกล่าวหาของผู้เป็นพ่อไม่ได้เกินจริงไป เลยแม้แต่น้อย เขาเองคือคนที่ทำให้ตระกูลลิ้มศิระสกุลพบกับปัญหาอัน หนักหน่วง หลังจากหลงเชื่อเพื่อน ไปร่วมลงทุนเปิดโรงงานผลิตเหล็กเส้น และเหล็กรูปพรรณส่งขายให้แก่ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่เติบโตอย่างมากมา

ตั้งแต่ปี ๒๕๓๐ โดยหารู้ไม่ว่านั่นคือหายนะครั้งใหญ่ เพราะมันคือฟองสบู่ที่กำลังรอวันระเบิด

การลงทุนเกินตัวของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์เกิดจากการกู้หนี้ยืมสินจากต่างประเทศแทบทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีการระดมทุนในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งถือได้ว่าเป็นช่วงของตลาดกระทิง หรือภาวะการลงทุนคึกคักอย่างมากมายเกินไป จึงทำให้เกิดวิกฤตการณ์เศรษฐกิจฟองสบู่แตกในเวลาต่อมา บริษัทผลิตเหล็กของดำรงเกียรติต้องประสบกับการล้มละลาย ต้องขายทรัพย์สินทุกอย่างเพื่อใช้หนี้ แต่ก็ยังไม่พอยุ่ดี เพราะค่าเงินบาทที่ถูกปล่อยให้ลอยตัวทำให้มูลค่าหนี้เพิ่มมากขึ้นเป็นเท่าทวี ร้อนถึงนายเกียรติที่ต้องยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือลูกชาย เพราะเป็นทั้งพ่อและผู้ค้ำประกันเงินกู้ให้ด้วย ทำให้มีผลกระทบมาถึงกิจการเสื้อผ้าที่ต้องเดือดร้อนไปด้วย จนเกือบถึงขั้นต้องปิดโรงงานกันเลยทีเดียว

“เก่าเจ้ง!” เกียรติโพล่งขึ้นอีก เล่นเอาสุหนีย์ ผู้เป็นศรีภรรยาซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ สะดุ้ง

“อากัง อ๊วบอกลื้อตั้งหลายรอบแล้วว่าอย่าด่าลูกแบบนั้น เพราะถ้ามันเป็นลูกหมา ลื้อกับอ๊วกก็คือหมา”

ชายชราสายหน้าอย่างคับข้องใจที่ใช้คำด่าติดปากไม่ได้ เพราะพานจะเข้าตัวเองเสียเปล่าๆ จึงหันไปชี้หน้าลูกชายอีกครั้งอย่างสงบประมาท “ลื้อมันตัวช่วยแท้ๆ ทำให้อ๊วเดือดร้อนคนเดียวไม่พอ นี่ยังสนับสนุนให้ลูกชายลื้อมาทำลายกิจการอ๊วอีกคนหรือไง อ้าว”

เมื่อดำรงเกียรติถูกปรามาสอย่างรุนแรงเช่นนั้นก็ทำให้บรรยากาศในห้องอาหารเต็มไปด้วยความอึดอัด ชานนท์เองรู้สึกผิดขึ้นมาจนจุกอกไปหมดที่ทำให้บิดาต้องพลอยถูกต่อว่าไปด้วย แม้เขาจะรู้ว่าปู่ไม่ได้ตั้งใจจะว่าพ่อแบบนั้นก็ตาม เพราะท่านรักพ่อของเขามาก แต่ที่โพล่งออกมาแบบนี้คงเป็นเพราะโกรธที่เขาเอ่ยเรื่องการนำบริษัทของท่านเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ขึ้นมาพูดกลางวงอาหารต่างหาก

“ผมอ้อมแล้ว” ดำรงเกียรติบอกกับผู้เป็นพ่อ ก่อนจะวางตะเกียบกับถ้วยข้าวต้มลงแล้วลุกเดินหนีไป

โสภาผู้เป็นภรรยาเห็นท่าไม่ดี เพราะตนเองก็มีส่วนร่วมกับการตัดสินใจของสามีในครั้งนั้นด้วย จึงรีบลุกขึ้นเดินตามสามีไปทันที

“ตุ่มัน” เกียรติโพล่งขึ้นอีก “เอาแต่หนีหิ้งคู่ ไม่คิดจะช่วยแก้ปัญหาอะไรเลย”

“อากงคะ” นิศสาปราชผู้เป็นปู่เสียงอ่อน

ชานนท์มองพ่อแม่เดินจากไปแล้วลอบถอนใจออกมา...นี่คงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ปู่ไม่ไวใจพ่ออีก เพราะหลังจากโรงงานผลิตเหล็กของพ่อล้มละลาย พ่อก็แก้ปัญหาด้วยการหนีไปประเทศจีนคือๆ ทั้งภรรยาหนีสินต่างๆ เอาไว้ให้พี่สาวของเขา กับปู่ต้องตามล้างตามเช็ด ยังดีที่ได้พี่เขยมาช่วยเหลือ ไม่เช่นนั้นบริษัทจะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้

หลังจากบรรยากาศผ่อนคลายลง นิศสาก็หันมาขยับตาให้ชานนท์เป็นเชิงบอกให้ใจเย็นๆ...เขาพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ เพราะแม่ปู่จะสงบลงไปได้บ้างจากเสียงนุ่มนวลของเธอ แต่ถ้าเขาพูดอะไรออกไปอีกตอนนี้ ท่านก็อาจจะเบียดขึ้นมาอีกครั้งก็ได้ จึงได้แต่สงบปากสงบคำ และพยายามคิดหาช่องทางทะเล่่อมท่านใหม่อีกครั้งหนึ่ง

“ใจเย็นๆ นะคะอากง” หญิงสาวปลอบ ก่อนจะใช้ตะเกียบคีบผักลับละเอียดใส่ถ้วยอ้อใส่ถ้วยข้าวต้มของผู้เป็นปู่อย่างเอาใจ “นี่คะ กาน้ำฉ่ำยเจ้าอร่อยที่อากงชอบไงคะ”

“ขอบใจๆ” ชายชราเอ่ย ก่อนจะจับตะเกียบกับถ้วยแล้วยกขึ้นชดพอกินหมดก็ไม่วายบนอุบออกมาอีก “อ้าวละเสียดายลื้อจริงๆ นะอาจู้บ ไม่น่าทิ้งงานที่นั่นไปอยู่เมืองจีนเลย ทางโน้นก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไรไม่ใช่หรือน่าจะอยู่ช่วยกันก่อน”

“ได้ยังไงกันล่ะอากง” สุณีย์แย้ง “อาจู้บแต่งงานแล้ว ก็ต้องไปอยู่กับสามี ช่วยครอบครัวสามีทำมาหากินสิ”

“นั่นสิคะ” หญิงสาวยิ้ม “แต่อาจไม่ต้องห่วงหรอกนะคะ เพราะถึงจับจะไม่อยู่ แต่อาจก็ยังมีจับอยู่อีกทั้งคนไหนคะ”

เกียรติเหลือบมองไปทางหลานชายอย่างไม่ค่อยเชื่อใจนัก เพราะหลังจากรับงานต่อจากนิสสา เขาก็ดันมีความคิดบรรเจิดที่จะนำกิจการที่ทำานสุดส่ำห้สร้างมาด้วยหยาดเหงื่อไปให้คนอื่นเข้ามามีส่วนย่อมยาม

แม้ท่านจะไม่ได้พูดอะไรออกมาให้เป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตขึ้นอีก แต่สายตาที่จ้องมองมายังเขาอย่างไม่ไว้ใจนั้น ก็ทำเอาซานหน้ถึงกับหมดกำลังใจไปโข รู้สึกตื้อขึ้นมาจนแทบจะกินอะไรไม่ลง

“ผมก็อิ่มแล้วเหมือนกันครับ ขอตัวไปทำงานก่อนนะครับ” เขาวางตะเกียบกับถ้วยลง ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินออกจากห้องอาหารไปเงียบๆ แต่ก็ยังไม่วายได้ยินเสียงกระแจะกระแหนจากปูลอยมาตามลมว่า... เป็นลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น

ซานหน้เดินล้วงกระบี่ออกจากบ้านด้วยความรู้สึกผิดหวัง เพราะตั้งใจมาช่วยเหลือกิจการของปู่อย่างเต็มที่ แต่กลับโดนคัดค้านเสียตั้งแต่โครงการแรกเลย

เมื่อนึกย้อนไปหลายปีก่อน หลังจากรับรู้ว่พ่อสร้างปัญหาให้แก่บริษัทแอลทูเอสการ์ดเมนต์ของปู่ถึงขั้นวิกฤติเมื่อตอนปี ๒๕๔๐ ซานหน้ก็คิดว่า จะกลับมาช่วยพี่สาวกอบกู้สถานการณ์ ทั้งๆ ที่ตัวเองก็ยิ่งเรียนปริญญาโทไม่จบ แต่พี่สาวก็ห้ามไว้ และบอกให้เขาตั้งใจเรียนให้จบก่อน เพราะน่าจะช่วยบริษัทได้มากกว่าเรียนครึ่งๆ กลางๆ แล้วกลับมา ซึ่งอาจทำให้ไม่ได้ทั้งใบปริญญาและไม่สามารถช่วยกิจการทางบ้านได้ อีกทั้งนายเกียรติผู้มองการณ์ไกลก็ได้กั้นเงินส่วนหนึ่งเอาไว้ให้เป็นค่าเล่าเรียนหลานทั้งสอง จนจบก่อนที่จะเกิดวิกฤติขึ้น การเรียนจึงไม่ใช่ภาระหนักที่จะมาถ่วงบริษัทด้วย เขาจึงมีมานะทำตามทีพี่สาวแนะนำ ตั้งใจร่ำเรียนอย่างเต็มที่ หวังว่าจะนำความรู้ความสามารถกลับมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อกิจการของครอบครัว

แต่นี่อะไร แคโครงการแรกก็ล้มเหลวไม่เป็นท่าเสียแล้ว

ชายหนุ่มถอนใจเฮือก ก่อนจะชะงักก็ทำเมื่อได้ยินเสียงเรียกมาจากด้านหลัง

“จ๊ีบ”

เขาหันไปหาเสียงเรียกนั้น “อ้าว เจ้าจ๊ีบ”

“เจ้าเดินไปด้วยคนสิ”

“เอาสิเจ้า” เขาพยักหน้าหงิกๆ แล้วเดินมุ่งหน้าต่อไปยังอาคารสำนักงาน “เก็บของเสร็จแล้วหรือ”

“เรียบร้อยแล้ว” หญิงสาวตอบ

“ไม่เปลี่ยนใจอยู่ต่ออีกสักพักหรือ”

“ถามอย่างนี้ น้อยใจอากงใช่ไหม” พี่สาวเอื้อมมือขึ้นตบเบาๆ

ชานนท์ถอนใจเฮือก “ทำไมอากงไม่ยอมฟังเหตุผลบ้าง”

“เป็นเพราะอากงรักโรงงานนี้มากนะสิ” ณิชสาบิบไหล่ชายหนุ่ม “พอรักมาก ก็หวงมาก รู้ไหมว่ากว่ากิจการของอากงจะใหญ่โตได้ขนาดนี้ อากงต้องผ่านอะไรต่อมิอะไรมาเยอะแยะเลยนะ ล้มลุกคลุกคลานมากี่หลายหนที่หนักหน้อยก็คราวที่เพิ่งผ่านมานั้นแหละ พอจ๊ีบบอกว่าจะให้แบ่งกิจการไปให้คนภายนอกนะ อากงก็เลยโมโหจนไม่ฟังอะไร”

จริงอย่างที่ณิชสาพูด ปู่ของเขาผ่านร้อนผ่านหนาวมายาวนานตั้งแต่ตั้งเธอและเขายังไม่เป็นรุ่นเลย ซึ่งก็รวมไปถึงจุดกำเนิดของบริษัทแห่งนี้ มันก็มีประวัติศาสตร์อันยาวนานมาตั้งแต่รุ่นทวดของเขาซึ่งชอบเสื่อผืนหมอนใบซุกทองคำแห่งอพยพมาจากประเทศจีนอีกด้วย

ทวดหรือเหล่ากึ่งที่ชานนท์กับณิชสาเรียกนั้นล่องเรือมาจากประเทศจีน มาถึงก็ต้องทำงานทุกอย่างที่ทำได้ หนักก็เอาเบาที่สู้ สุดท้ายก็ได้ทำงานเป็นลูกจ้างร้านขายผ้าแห่งหนึ่งในตลาดพาหุรัด จนกระทั่งประสบพบรักกับเหล่าม่าซึ่งเป็นคนงานร้านตัดเย็บเสื้อผ้าที่อยู่ใกล้เคียงกัน จนในที่สุดก็ได้แต่งงานกัน

เมื่อมีครอบครัว เหล่ากัจจิงตัดสินใจนำทองแท่งที่ติดตัวมาจากประเทศจีนไปขาย นำเงินไปเช่าห้องแถวย่านตลาดพลู เปิดโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าเล็กๆ หวังจะให้เป็นที่กิจการสร้างความมั่นคงให้แก่เมียและลูก และด้วยความขยันขันแข็งของทั้งเหล่ากัจจิงและเหล่ามา ในที่สุดโรงงานก็ขยายใหญ่ขึ้นจากห้องแถวหนึ่งห้อง กลายเป็นสองห้อง และสามห้องในที่สุด

กิจการของเหล่ากัจจิงก้าวหน้ามาก ทำให้เกียรติและน้องชายอีกสองคนที่เรียนจบแค่ชั้นประถมต้องมาช่วยงานที่โรงงาน แต่พอเหล่ากัจจิงและเหล่ามาเสียชีวิต สามพี่น้องก็ตัดสินใจขายกิจการแบ่งสมบัติและแยกย้ายกันไปทำกิจการของตนเอง เกียรตินำเงินส่วนของตนไปซื้อที่ดินแถวชายทะเลบางขุนเทียน เปิดบริษัทแอลทูเอสการ์เมนต์ ผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปไปจำหน่ายยังต่างประเทศขึ้น กิจการของเกียรติเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว สามารถสร้างฐานะขึ้นมาจนร่ำรวย

และการที่ตนเองมีปมด้อยเรื่องการศึกษาก็ส่งเสียด่ารงเกียรติบุตรชายคนเดียวของตนร่ำเรียนให้สูงที่สุด จนกระทั่งสามารถสำเร็จการศึกษา ได้รับปริญญาบัตรมาจากต่างประเทศ

แต่นั้นกลับเป็นจุดพลิกผันของตระกูล และเกือบทำให้บริษัทที่เกียรติสร้างมาล่มสลายเลยทีเดียว

หลังจากด่ารงเกียรติช่วยงานในบริษัทไม่นานนัก ก็สนใจอยากใช้ความรู้ที่ร่ำเรียนมาทำกิจการของตนเองบ้าง จึงแยกตัวออกไปร่วมหุ้นกับเพื่อนเปิดโรงงานผลิตเหล็กขึ้นมา เพราะเห็นว่าตลาดอสังหาริมทรัพย์กำลังเติบโตอย่างฉูดไม่อยู่ แต่ในที่สุดกลับโดนพิษเศรษฐกิจฟองสบู่เล่นงานกันจนอ่วม ส่งผลให้บริษัทแอลทูเอสการ์เมนต์ต้องโดนผลกระทบไปด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะนายเกียรติเป็นผู้ค้ำประกันเงินกู้ในการลงทุนให้แก่บุตรชาย ทั้งๆ ที่กิจการตัดเย็บเสื้อผ้าเองก็โดนพิษเศรษฐกิจฟองสบู่เล่นงานไม่ใช่น้อยๆ เหมือนกัน

เกียรติกับณิสสาจึงต้องหาทางกอบกู้กิจการที่กำลังพังครืนอย่าง

เต็มที่ จนกระทั่งได้พี่ชายของชานนท์เป็นพระเอกขี่ม้าขาวมาช่วย ทำให้บริษัทแอลทูลเอส การ์เมนต์ค่อยๆ ฟื้นตัวขึ้นตามลำดับ

“เจ๊ว่ะ จีบลองหาข้อมูลเพิ่มเติมอีกหน่อยดิใหม่ ค่อยๆ หากจุดที่ อากงสนใจมานำเสนอ แล้วหาทางโน้มน้าวใจอากง เพราะเจ้เชื่อว่าอากง ไม่ใช่คนไม่มีเหตุผลอะไร ถ้าเอาหน้าเย็นเข้าลูบ อากงก็น่าจะใจเย็นลงพอ จะรับฟังอะไรบ้าง”

“ผมก็คิดว่างั้นแหละเจ้” ชานนท์ถอนใจ อดนึกไปถึงสาวน้อยหน้าใส ซึ่งเห็นครั้งแรกก็ไม่คิดว่าจะมีอายุและประสบการณ์เป็นถึงผู้อำนวยการฝ่าย ที่ปรึกษาทางการเงินขึ้นมา ดูเหมือนทางออกของเขาอาจมีเพียงเธอที่เป็น ผู้ถือกุญแจอยู่เท่านั้น

“แต่จีบต้องค่อยๆ พุดค่อยๆ จากับอากงนะ ไฟกับไฟเจอกันนะ ยังไงก็มีแต่จะมอดไหม้”

“ครับเจ้” เขารับคำ

“อ้าว คุณจีบ คุณจีบ”

เสียงที่ดังมาแต่ไกลดังสองหนุ่มสาวให้หันไปมอง ก่อนจะพากันยกมือไหว้ เพราะเจ้าของเสียงนั้นเป็นผู้มีอาวุโสกว่า

“สวัสดีค่ะคุณวิชัย” นิสาเอ่ย “มาทำงานแต่เช้าเลยนะคะ”

“ต้องทำบัญชีเงินเดือนพนักงานให้เสร็จวันนี้ล่ะครับ เลยมานั่งเข้าหน่อย”

ชายอายุรุ่นราวคราวเดียวกับบิดายิ้ม เขาเป็นคนรูปร่างสันทัด ไร้หนวดเคราดูน่าเกรงขาม มีตำแหน่งในบริษัทเป็นผู้จัดการฝ่ายบัญชี ซึ่งก็เป็นตำแหน่งที่สืบทอดมาตั้งแต่รุ่นพ่อของเขา เหมือนกับอีกหลายตำแหน่ง ในบริษัทที่สืบทอดมาจากรุ่นสู่รุ่น

นายเทียนผู้เป็นบิดาของวิชัยถือเป็นมือขวาของนายเกียรติที่ไม่ปาน เป็นคนพี่ของชานนท์ไว้เนื้อเชื่อใจมาก เพราะเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่สมัย

ทำงานอยู่ในโรงงานเย็บผ้าของบิดา ภายหลังเมื่อเกียรติก่อตั้งบริษัทเอง จึงชักชวนมาทำงาน และแต่งตั้งให้เป็นผู้ดูแลเรื่องการเงินของบริษัท ซึ่งเทียน ก็ไม่ทำให้เกียรติผิดหวัง เขาทำงานอย่างซื่อสัตย์ เที่ยงตรง และขยันขันแข็ง เสมอมา จนกระทั่งเทียนลึ้นใจด้วยโรคมะเร็งในปอด เกียรติจึงมอบหมาย ให้วิชัยผู้เป็นลูกมาทำงานในตำแหน่งนี้แทน เพราะรู้ว่าเรียนจบด้านการเงินมาจากอเมริกาพร้อมกับดำรงเกียรติ และเป็นผู้ช่วยของเทียนมาหลายปี

วิชัยไม่ทำให้เกียรติผิดหวังแฉกเช่นเดียวกับบิดาของเขา เมื่อบัญชีของบริษัทได้รับการดูแลโดยไม่ขาดตกบกพร่อง หนาซ้ำเขายังเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์ ธรรมะธัมโม เป็นที่พึ่งพาของคณาชนทุกคน ทำให้เขากลายเป็นที่รักของทุกคนในโรงงานเสียยิ่งกว่าเจ้าของโรงงานเสียอีก

“ขยันแบบนี้ สงสัยต้องบอกให้อ่างเพิ่มโบนัสให้เยอะๆ แล้วมั่งคะ”

“โอ๊ย โบนัสอะไรไม่ต้องหรอกครับ เท่าที่ได้อยู่ทุกวันนี้ก็ไม่ว่าจะเอาไปทำอะไรแล้ว” วิชัยหัวเราะ

“ก็เอาไปบริจาคให้บ้านเด็กกำพร้าที่คุณวิชัยไปประจำไงคะ”

“ถ้าคุณจับจะทำบุญ ไม่ต้องให้โบนัสผมหรอกครับ ไปเลี้ยงพวกเด็กกำพร้าโดยตรงเลยดีกว่า นี่สุดสัปดาห์นี้ผมก็ว่าจะไปไถ่ชีวิตโคที่อยุธยา ถ้าคุณจับสนใจ ฝากเงินไปทำบุญก็ได้ นะครับ”

“แหม ใจบุญจริงๆ นะคะ” นิศายิ้ม “แต่คนที่พิจารณาเรื่องเปลี่ยนโบนัสเป็นเงินทำบุญคงไม่ใช่จับอีกแล้วละคะ เพราะอีกไม่กี่วันจับก็ต้องไปเมืองจีนแล้ว”

“จริงสิ” วิชัยหัวเราะแหยๆ ก่อนจะหันมายิ้มให้ชานนท์ “คุณจับเป็นไงบ้างครับ งานไม่หนักไปใช่ไหมครับ”

“ก็ยังไม่ไหวครับ” ชายหนุ่มยกไหล่

“ดีครับ” ผู้จัดการฝ่ายบัญชีพยักหน้า “เออ...ฉันขอตัวก่อนนะครับ ขึ้นเช้าเดียวเงินเดือนออกไม่ทัน พนักงานจะพากันขวัญเสียหมด”

“เชิญค่ะ”

สองพี่น้องมองจนวิชัยหายลับเข้าไปในอาคารสำนักงาน ก่อนที่ชายหนุ่มจะถอนหายใจออกมา

“ถอนใจอีกแล้ว”

“ผมไม่ค่อยไว้ใจคุณวิชัยเลยเจ้า”

“อ้าว ทำไมล่ะ” หญิงสาวหันมามองเขา หน้าเหลือ

“ไม่รู้สิ” ซานนท์ยกไหล่

“คุณวิชัยแกเป็นคนดีออก ทำงานกับเรามาตั้งแต่เรียนจบใหม่ๆ อากงก็ไว้ใจแกมากเลยนะ”

“ใช้คำว่า ‘มาก’ ต่อท้ายคำว่า ‘ไว้ใจ’ นี่มันไม่ปลอดภัยต่อธุรกิจเลยนะเจ้า” ชายหนุ่มหัวง

“แล้วจึบคิดมากไปหรือเปล่า คุณวิชัยแกออกจะใจบุญ เงินเดือนก็ไม่ได้อะไร เอาไปบริจาคให้เด็กกำพร้า ไถชีวิตโคกระบือแทบจะทุกบาททุกสตางค์ ทุกคนที่นั่นก็รักแกหมดเลยนะ เวลาใครมีเรื่องเดือดร้อนอะไรก็มักจะวิ่งไปหาแกก่อนทุกที”

“ดูมีบารมีนะ” ซานนท์เอ่ยถึงประชด

“คิดมากน่า” นิสสาบิบไหล่ชายหนุ่ม ก่อนจะวางแขนเดินต่อ “ถ้าจึบไม่ไว้ใจ ก็ลองเอาบัญชีย้อนหลังมาตรวจสอบดูสิ แต่เจ้าเคยดูๆ แล้วนะ ก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ แกทำได้เรียบร้อยดีออก”

“เรื่องตรวจสอบต้องทำแน่ครับ เพราะถ้าจะจดทะเบียนเข้าตลาดหลักทรัพย์ ก็ต้องมีผู้สอบบัญชีที่ได้รับความเห็นชอบจาก ก.ล.ต.^๑ มาสอบบัญชีอยู่แล้ว”

^๑ สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ เป็นองค์กรของรัฐที่ทำหน้าที่กำกับและพัฒนาตลาดทุนของประเทศไทย ให้เป็นแหล่งระดมทุนและแหล่งลงทุนที่มีประสิทธิภาพของทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชนทั่วไป-ข้อมูลจากเว็บไซต์ วิกิพีเดีย และ ก.ล.ต

“พี่ว่าไม่มีอะไรหรอก”

ชานนท์ยกไหล่ เพราะลองเป็นคนที่ถูกพี่สาวของเขาไว้ใจได้ขนาดนี้ บางทีเขาอาจคิดลบมากเกินไปก็ได้ ก่อนจะเดินเคียงคู่พี่สาวไปยังห้องทำงาน บนชั้นสามของอาคารสำนักงาน

“สวัสดิ์ค่ะคุณจ๊อบ คุณจ๊อบ” ประภาพร เลขานุการสาวใหญ่ทักทาย อย่างยิ้มแย้ม เธอทำงานที่นี่มานานตั้งแต่สมัยนายเกียรติยังบริหารงาน เต็มตัว กระทั่งณิสสามารถรับงานต่อจากบิดาที่ผันไปทำธุรกิจอื่น เธอก็ถูก ย้ายมาเป็นเลขานุการให้ ก่อนจะผันตัวมาทำงานกับชานนท์ หลังจากณิสสา แต่งงานและกำลังจะไปบิณฑูประเทศจีนในไม่ช้านี้แล้ว

“รับชาอู่หลงไหมคะ”

“ดีค่ะ” หญิงสาวตอบ “รบกวนพี่ภาด้วยนะคะ”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ” ประภาพรโบกมือ ก่อนจะปลีกตัวไปที่ห้องครัวสำหรับผู้บริหาร

สองพี่น้องเดินเข้าห้องทำงาน ชายหนุ่มทิ้งตัวลงบนเก้าอี้พนักสูง หลังโตะทำงานตัวใหญ่ ส่วนหญิงสาวก็นั่งลงตรงข้ามพร้อมกับกวาดตามอง ไปทั่วห้อง

“คิดๆ ดูแล้วก็ใจหายเหมือนกันนะ”

“ผมก็ว่างั้นแหละ” ชานนท์ถอนใจ “นี่ผมเพิ่งกลับมาได้ไม่ทันไร เจ็ก็ จะไปอีกแล้ว”

“โธ่ เมืองจีนแค่นี้เอง บินไปแป๊บเดียวก็ถึง ถ้าคิดถึงก็บินไปหาเจ็สิ เดี่ยวจะพาเที่ยวให้ทั่วเลย”

“คงต้องทำให้อ่างกยอมรับโครงการตลาดหุ้นก่อนละมังครับ ถึงจะมีเวลาไปเที่ยวไหน เห็นอย่างนี้แล้วคงต้องทำการบ้านหนักขึ้นอีก”

“อย่าเพิ่งยอมแพ้สิ”

“ผมไม่ยอมหรอกครับ”

“ดีแล้ว เจ็เชื่อว่าจ๊อบทำได้แน่” ณิสสาให้กำลังใจ

เมื่อประภาพรเปิดประตูเข้ามาพร้อมซาอู๋หลงกับกาเฟหอมกรุ่น สองพี่น้องก็หยุดการสนทนาชั่วคราว ชานนท์ปล่อยให้เลขานุการสาวใหญ่ บอกกำหนดการประจำวันนี้ กระทั่งมาสะดุดเอานัดช่วงบ่ายจึงโบกมือให้หยุดชั่วคราว

“พี่ภาช่วยยกเลิกนัดคุณชิปตอนสี่โมงเย็นให้ด้วยนะครับ”

“อ้าว ทำไมล่ะคะ”

“ผมว่าจะไปหาเอฟเอहनอยครับ”

“ที่ปรึกษาทางการเงินนะเหรอ” นิสสาเอ่ยถาม เพราะ FA นั้นย่อมาจาก Financial Advisor นั่นเอง

“ครับ” ชานนท์พยักหน้า “ว่าจะไปปรึกษาเรื่องอากงहनอยครับ เทร่ทำงานมานาน อาจมีทางออกที่เราคาดไม่ถึงก็ได้”

“เธอ?” ผู้เป็นที่สาวทวนคำอย่างนี้ก็เอะใจ “ผู้หญิงเหรอ”

“ครับ ผู้หญิง”

“เฮ้...ทำไมพูดถึงผู้หญิงคนนี้แล้วหุตาแพรวพราวขึ้นมาล่ะ”

“หน้าแดงด้วย สงสัยจะสวยล่ะ” ประภาพรแทรกขึ้นพร้อมหัวเราะคิกคัก

“จริงไหม...จิบ” นิสสาจ้องมองอย่างคาดคั้น

จู่ๆ ชานนท์ก็รู้สึกหน้าร้อนวูบขึ้นมา ปานนี้คงแดงก่ำเหมือนที่เลขานุการของเขابอกจริงๆ ก่อนจะส่งยิ้มเจื่อนอย่างจำนนให้พี่สาวแล้วตอบสั้นๆ

“ก็สวย”

“ฮั่นแน่” พี่สาวชี้หน้าจับผิด

“โอ้เจ้! ไม่มีอะไรหรอกหนา ผมแค่อยากปรึกษาเรื่องอากงเท่านั้น”

“พี่เห็นมาหลายรายแล้วล่ะ ปรึกษากันไปปรึกษากันมา กลายมาเป็นแฟนกันเฉย” ประภาพรหัวเราะคิกคัก

“พี่ภา” ชานนท์เอ่ยเสียงเข้มเป็นการปรามไปในตัว

“อู๊ย! นี่พี่พูดอะไรออกไปเนี่ย” เลขานุการสาวใหญ่ยกมือขึ้นปิดปาก

อย่างมีจริตจะก้าน ดูไม่สะทกสะท้านกับน้ำเสียงของเขาสักนิด

“จันเจ๋อวยพรให้สำเร็จทั้งงานทั้งหัวใจแล้วกันนะ”

“ไ้เจ้ เป็นไปกะพี่ภาอีกคน” ซานนท์ส่ายหน้า

“ไม่แน่น้ำ...งานนี้อาจยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัวเลย” นิสสาชู
สองนิ้ว “หลังจากทำให้อากงยอมรับได้ บางทีจิบอาจมีคนไปเยี่ยมพี่ที่
เมืองจีนเป็นเพื่อนด้วยก็ได้นะ”

“เป็นเพื่อนหรือเป็นแฟนคะคุณจิบ” ประภาพรไม่วายแซว

“อ้อย ไม่เอาแล้ว ผมจะทำงานแล้ว เชิญเจอกับพี่ภาไปแตงนียายกัน
ข้างนอกเลยครับ”

ซานนท์ทำท่าซึ่งขังกลบเกลื่อน แต่ท่าทางของเขาคงไม่เข้มพอ ทั้งสอง
สาวถึงไม่สะทกสะท้าน พวกกันหัวเราะคิกคัก ก่อนจะยอมเดินออกไปโดยดี
ทิ้งให้เขานั่งอมยิ้มอยู่คนเดียวภายในห้องทำงาน

๓

พลอยลลินณ์

วันนี้นับว่าเป็นวันที่วุ่นวายพอคู่สำหรับพลอยลลินณ์ เธอต้องประชุมกับบริษัทที่กำลังจะเข้าจดทะเบียนกับตลาดหลักทรัพย์ถึงสองบริษัทด้วยกัน หลังจากนั้นก็ต้องมานั่งตรวจสอบเอกสาร Filing หรือแบบแสดงรายการข้อมูลการเสนอขายหลักทรัพย์ และร่างหนังสือชี้ชวนต่อสำนักงาน ก.ล.ต. ตลอดบ่าย กว่าจะรู้ตัวอีกที ท้องก็ร้องโครกคราก ทำให้นึกขึ้นได้ว่า เธอยังไม่ได้รับประทานอาหารกลางวันเลย

หญิงสาวมองไปที่งานข้าวผัดกะเพราบนโต๊ะรับแขกก่อนจะถอนใจออกมา เพราะป่านนี้มันคงเย็นชืดหมดความอร่อยไปแล้ว นิ้วเรียวยาวมดั่งลำเทียนยื่นไปกดปุ่มอินเตอร์คอม

“ว่าไงคะคุณพลอย” เสียงหวานดังผ่านลำโพงมาจากอีกฟากหนึ่งของผนังห้อง

“นุช ช่วยเอาข้าวกะเพราไปอุ่นให้หน่อยได้ไหม”

“ตายจริง นี่มันจะห้าโมงเย็นแล้วนะคะ คุณพลอยยังไม่ได้ทานอีกหรือคะ”

หญิงสาวยิ้มแหย่ “งานยุ่งจนลืมเลยอะ”

“ได้ยังไงกันคะ ลืมกินกะเพราะเดี่ยวโรคกระเพาะก็ถามหาหอรอก”

“ถึงได้รบกวนนุชช่วยอุ่นให้หน่อยงัยคะ”

“ได้ค่ะๆ เดี่ยวนุชเข้าไป”

หลังจากวางสายไม่นาน นงนุช เลขานุการสาวสวยก็ก้าวฉับๆ เข้ามาหยิบจานข้าวขึ้นมาดูก่อนจะเบ้าปาก

“นุชว่าอย่าอุ่นเลยคะ นุชสั่งให้คุณพลอยใหม่ดีกว่า รวบเป็นอาหารเย็นเลยก็แล้วกันนะคะ” นงนุชเสนอ “คุณพลอยอยากทานอะไรคะ”

“อะไรก็ได้จ๊ะ”

“โอเคคะ ฉันเดี่ยวนุชเลือกให้เลยละกันนะคะ”

ที่ปรึกษาทางการเงินสาวส่งยิ้มให้ ก่อนจะชี้ลงไปที่เอกสารกองโตบนโต๊ะ “ดีเลย พี่จะได้ตรวจเอกสารพวกนี้ต่ออีกสักหน่อย”

“คราวนี้อย่าตรวจจนเพลินอีกนะคะ”

“จ๋า” พลอยลลिनณ์ลากเสียงยาว มองเลขานุการสาวเดินยกย้ายสายสะโพกออกไปพร้อมจานข้าวผิดกะเพราะ ก่อนจะหัวเราะออกมาแล้วก้มหน้าก้มตาตรวจเอกสารต่อ

ไม่ถึงห้านาทีเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น พลอยลลिनณ์คิดว่านงนุชนำอาหารกลางวันที่ควมรวมกิจการกับอาหารเย็นมาให้ จึงอนุญาตให้เข้ามาก่อนจะเงยหน้าขึ้นหมายจะขอบคุณเมื่อประตูเปิดออก แต่แล้วเธอก็ต้องชะงักไป เมื่อพบว่าตัวเองกำลังสบตาอยู่กับชานนท์ที่ยืนโปรยยิ้มใส่เธออยู่ที่ประตู

พลอยลลिनณ์อ้าปากค้าง ทำอะไรไม่ถูก เพราะไม่คิดว่าจะเป็นอย่างนี้และไม่คิดว่าจะมีคนมาพบตอนที่ผมยาวของเธอเป็นมวยยุ่งเหยิงอยู่บนศีรษะ แถมหน้าตาซีดเซียวไร้เมกอัพอีกต่างหาก

“สวัสดีครับ”

“คะ...คุณชานนท์” เธอเอ่ยแผ่วเบาเหมือนกระซิบกับตัวเอง “คุณเข้า

มาได้ยังไงกันคะ”

“ไม่มีใครอยู่ข้างนอกเลย” เขาใช้นิ้วโป้งชี้ไปที่โต๊ะว่างเปล่าของหงนุช ก่อนจะเดินเข้ามา “ผมก็เลยเคาะประตูดู แล้วคุณก็นุญาตให้ผมเข้ามา”

ชานนท์ทรุดตัวลงนั่งเก้าอี้ตรงข้ามเธอ ตอนนั้นคงไม่ทันเสียแล้วที่จะแปลงโฉมตัวเองให้เจิดจายเหมือนวันก่อนที่พบเขา

“เอ่อ...มีธุระอะไรหรือเปล่าคะ”

“ผมอยากชวนคุณไปทานข้าว” เขาบอกตื้อๆ “ร้านอาหารไทยของเพื่อนผมไง”

หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น ก้มลงมองเอกสารมากมายบนโต๊ะแล้วเงยขึ้นมองเขา “ฉันไม่ว่างค่ะ”

“เห็นแล้วละ”

“ค่ะ” เธอพยักหน้าอย่างชวนปิดการสนทนา แต่เขาไม่ยอมจบ

“ท่าทางของคุณเหมือนจมอยู่ในกองเอกสารมาเป็นร้อยปีเลยนะ” ชานนท์วิจารณ์ตรงๆ “คุณอยู่กับเอกสารพวกนี้มากี่ชั่วโมงแล้วล่ะ”

“ตั้งแต่บ่ายค่ะ”

“โอ้โฮ ลีชั่วโมงแล้วหรอ” เขาอ้าปากหวอ

แต่ยังไม่ทันพูดอะไรต่อ หงนุชก็เข้ามาพร้อมถาดอาหารและน้ำดื่ม เย็นเจี๊ยบ เลขานุการสาวทำหน้าที่เหลือหลาเมื่อเห็นชายหนุ่มแปลกหน้าหนึ่งอยู่ตรงข้ามเจ้านาย ก่อนจะกะพริบตาถี่จ้องมองใบหน้าสะอาดสะอ้านของเขาอย่างตะลึงพรึงเพริด

พลอยลลินลุ่มยอມรับกับตัวเองว่าอาการแบบนั้นเธอเองก็เคยเป็นมาแล้ว ตอนที่เห็นเขาครั้งแรกหน้าบริษัท และภาวนาว่าตัวเองจะเก็บอาการได้มิดชิด ไม่ให้เขาสังเกตเห็นได้ว่าเธอกำลังหัวใจสั้นไหวเมื่อเห็นเขาเหมือนที่หงนุชกำลังแสดงออกอย่างชัดเจนอยู่ตอนนี้

หญิงสาวกระแอม “นี่คุณชานนท์ เป็นผู้บริหารของแอลทูเอสการ์-แมนต์จ๊ะนุช”

“อะ...อ้อ...แล้วเข้ามาได้ยังไงกันคะ” นงนุชยิ้มเจื่อนเหมือนคนที่เพิ่งหลุดจากภวังค์

“เดินเข้ามาครับ” เขาตอบซื่อๆ แต่ดวงตาเป็นประกายด้วยความขบขัน ก่อนจะชะเง้อมองอาหารในถาด “นี่กำลังจะทานข้าวเย็นหรือครับ”

“ความจริงเป็นข้าวกลางวันร่วมกับข้าวเย็นค่ะ”

พลอยลลิตน์แทบกุมขมับที่เลขานุการส่วนตัวเปิดเผยเรื่องของเธอราวกับต้องมนตร์สะกดของเขา

“โอ้โฮ นี่คุณทำงานติดต่อกันสี่ชั่วโมงโดยไม่ได้ทานอะไรเลยหรือ”

“อันที่จริงตั้งแต่เช้าค่ะ” นงนุชเอ่ย

“นุชจ๊ะ” พลอยลลิตน์ทำเสียงเข้มเมื่อเลขานุการส่วนตัวชักจะเปิดเผยเรื่องของเธอมากเกินไปแล้ว

“อู๊ย!” นงนุชยกมือขึ้นแตะริมฝีปากอย่างนึกขึ้นได้

“โหมงานอย่างนั้นมันไม่ดีต่อสุขภาพของคุณ” ชานนท์แทรกขึ้น

“ฉันรู้ค่ะ แต่วันนี้มันยุ่งมากก็เลยลืม”

“จ้ะก็พักผ่อนเถอะ ไปทานอาหารเย็นกับผมก่อน”

“อาหารเย็นของฉันอยู่ไหนคะ” เธอผายมือไปที่ถาดอาหาร

“ตอนนี้ประเด็นมันไม่ได้อยู่ที่อาหารครับ”

“แล้วประเด็นคืออะไรคะ”

“ประเด็นคือคุณต้องพักผ่อนบ้าง คุณต้องออกจากกองเอกสารพวกนี้สักพัก” เขาเอ่ยเสียงเข้มพร้อมจิ้มนิ้วลงบนเอกสารของเธอ “เพราะฉะนั้นคุณต้องไปทานอาหารเย็นกับผม”

“โอ้โฮ โครตเนียนเลยคะ” นงนุชขมึงเบาๆ แต่ก็ยังพอได้ยัยกันหัว

พลอยลลิตน์เองก็ถึงกับชะงักไปเหมือนกันที่หนุ่มหล่อตีแบบนี้มาชวนรับประทานอาหารแบบเนียนๆ เหมือนที่เลขานุการของเธอบอก

“ขอโทษค่ะ ฉันมีอาหารเย็นแล้ว” หญิงสาวโต้ หลังจากรู้สึกตัวว่าอ้าปากค้างไปหลายวินาที “แล้วถ้าคุณต้องการให้ฉันออกจากกองเอกสารนี้

เดี๋ยวฉันจะไปทานที่ครัวก็แล้วกัน”

“คุณกำลังหลงประเด็น” ซานนท์แย้ง ก่อนจะหันไปทานงูซ “คุณเอาอาหารไปเก็บเถอะครับ”

“ค่ะๆ” เลขานุการสาวรับคำสั่งล่ำล่ำลักแล้วทำท่าว่าจะเดินไป แต่กลับต้องชะงัก

“นุชจ๊ะ ไม่ต้องไปจ๊ะ”

“อะ...อ้าว...ก็คุณ...”

“เธอเป็นเลขาฯ ใคร” พลอยลลินณ์เอ่ยถามนงนุช แต่นัยน์ตากลับจ้องซานนท์เขม็ง

นงนุชยิ้มเจื่อน “เป็นเลขาฯ คุณพลอยค่ะ”

“งั้นก็เอาไปวางไว้บนโต๊ะที่ห้องครัว พี่จะทานที่นั่น”

“คุณนุชเอาไปเก็บเถอะครับ เดี่ยวผมรับผิดชอบเอง”

“เอ่อ...” นงนุชอึกอັก อ้าปากค้าง ไม่รู้จะหมุนตัวไปทางไหนดี

“เอาไปวางบนโต๊ะจ๊ะ” พลอยลลินณ์เสียงเข้มขึ้น

“ไม่ คุณต้องไปกับผม” ซานนท์คำนเสียงเข้มไม่แพ้กัน

“แต่...” พลอยลลินณ์อ้าปากจะได้แย้งบ้าง แต่กลับต้องชะงัก

“เอ่อ...คุณพลอยคะ นุชว่าคุณพลอยไปกับคุณซานนท์เถอะค่ะ”

หญิงสาวหันขวับไปมองเลขานุการสาวทันที “ทำไม”

“นุชว่าคุณพลอยพักสักหน่อยก็ดีเหมือนกันนะค่ะ ทำงานมาตั้งแต่เช้าแล้ว ขำปลาที่ไม่ได้กิน เสียวสุขภาพเหมือนที่คุณซานนท์บอกละก็แย่เลย”

“นี่เธอก็เป็นไปกับเขาอีกคนหรือ”

“นุชหวังดีนะค่ะ” เลขานุการสาวตอบ ก่อนจะหันไปยิ้มกับชายหนุ่ม “คุณซานนท์เองก็คงหวังดีกับคุณพลอยเหมือนกัน ก็เลยอยากให้คุณพลอยไปสูดอากาศข้างนอกบ้าง”

ซานนท์ยิ้มกริ่ม “เห็นไหม คุณนุชยังเข้าใจประเด็นเลย”

“งั้นเธอไปกินกับพี่”

“อู๊ย! ไม่ดีกว่าค่ะ” นางซูโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน “พอดีมีนัดกับเพื่อนนะคะ”

“ถ้างั้น...” พลอยลลินณ์ทำท่าจะดี้อ

“เถอะนะคะ” ซานนท์รีบขัดขึ้น “ถ้าคุณอยากทำงานด้วย ก็ไปกินข้าวกับผม”

“ฉันไม่เห็นจะเกี่ยว”

“จำเรื่องที่ผมมาขอคำปรึกษาคุณได้ไหมล่ะ ตอนนั้นมันเกิดปัญหาขึ้น ผมก็เลยอยากมาปรึกษาคุณอีกครั้ง เผื่อคุณจะช่วยชี้ทางออกให้ผมได้บ้าง”

“เรื่องอะไรคะ”

“ไปกับผมสิ แล้วผมจะเล่าให้ฟัง”

พลอยลลินณ์ยึดตัวขึ้นอย่างวางท่าแล้วกระแอมเบาๆ “ถ้าเป็นเรื่องงานก็โอเคค่ะ คุณน่าจะบอกเสียตั้งแต่แรกว่าจะมาปรึกษาเรื่องบริษัท”

“อู๊ย! นี่เนียนกว่า” นางซูหลุดปาก ก่อนจะสะดุ้งเฮือกเมื่อพลอยลลินณ์ตัววัดตามองไป “เออ...งั้นนูชขอเอาข้าวไปเก็บก่อนนะคะ คุณพลอยไปทานข้าวกับคุณซานนท์เถอะ เตี่ยนูชปิดบริษัทให้เอง”

“ไปคุยธุระจ๊ะ” หญิงสาวแก้

“ค่ะๆ” เลขานุการสาวหัวเราะเบาๆ ก่อนจะหอบเอาข้าวที่เพิ่งซื้อมาออกไปจากห้อง

“ฉันขอล้างหน้าล้างตาสักครู่นะคะ”

“เชิญตามสบายครับ แต่อย่านานนะ ผมกลัวคุณเป็นลมในห้องน้ำ”

หญิงสาวแยกเขี้ยวพร้อมสะบัดหน้าใส่เขา ก่อนจะหยิบกระเป๋าเครื่องสำอางเดินเข้าไปในห้องน้ำ เธอมองดูตัวเองในกระจกเงาบานใหญ่อยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ถอนใจออกมา เพราะสภาพเธอตอนนี้เหมือนจมอยู่ในกองเอกสารมาเป็นร้อยปีอย่างที่เขายกจริง ๆ ผมเผ้ายุ่งเหยิงเป็นมวยอยู่เหนือศีรษะ หน้าตาซีดเซียวอย่างกับซอมบี้ ไม่มีชีวิตชีวาเอาเสียเลย

ให้ตายสิ! เขาเห็นเธอในสภาพนี้แล้วด้วย

พลอยลลิตน์ถอนใจ ดึงหนังยางที่รัดมวยผมแบบลวกๆ ออก จากนั้นก็ใช้แปรงหวีผมแล้วรวบตึงเป็นหางม้าเอาไว้ด้านหลัง ก่อนจะเปิดน้ำจากก๊อกล้างหน้าล้างตาให้สดชื่น หยิบเครื่องสำอางมาแต่งหน้าบ้างๆ แล้วมองดูตัวเองในกระจกอีกครั้ง

‘เติมปากอีกหน่อยท่าจะดี’ เธอจึงมำ ก่อนจะก้มลงหยิบลิปสติกแท่งโปรดขึ้นมาวาดลงบนริมฝีปากบางอย่างประณีต เม้มปากเล็กน้อยเพื่อเกลี่ยสีให้กระจายทั่ว ก่อนจะยิ้มกับตัวเองในกระจก

“สวยเหมือนกันนะเรา”

เมื่อแต่งหน้าจนเป็นที่พอใจแล้ว หญิงสาวก็สำรวจตัวเองในกระจกอีกครั้ง ก่อนจะพยักหน้าแล้วเดินกลับออกจากห้องน้ำ เห็นชานนท์กับนางนุชกำลังพูดคุยกระซิบกระซาบกัน ท่าทางเขาเหมือนพวกเพลย์บอย ส่วนเลขานุการของเธอก็ดูจะปลื้มเขาเอามากๆ

พอทั้งคู่เห็นเธอเดินไป ก็พากันหยุดสนทนาเสียอย่างนั้น ทำให้พลอยลลิตน์ระแวงว่าสิ่งที่พวกเขาพูดคุยกัน อาจเป็นเรื่องของเธอก็ได้

“ไปนะครีบกคุณนุช แล้ววันหลังจะมาขอความรู้ใหม่” เขาเอ่ยลาเลขานุการของเธอ ก่อนจะผายมือให้เธอเดินนำออกจากบริษัท

ทั้งคู่เดินไปตามทางเดินสู่โถงลิฟต์ พลอยลลิตน์รู้สึกถึงบรรยากาศอันเงียบเชียบ ท้องไส้ของเธอปั่นป่วน ไม่รู้ว่าเพราะต้องไปรับประทานอาหารเย็นกับเขา หรือเป็นเพราะเธอยังไม่ได้กินอะไรเลยทั้งวันกันแน่

“คุณเอารถมาหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ” เธอส่ายหน้า “พอดีคอนโดฯ ของฉันกับออฟฟิศอยู่ในไลน์รถไฟฟ้านะคะ”

“อ้อ” ชานนท์พยักหน้า “ดีนะ ไม่ต้องเสียเวลาบนถนนมากมาย วันก่อนผมรู้สึกแย่มากนะที่มาสาย ไม่คิดว่ามันจะสาหัสขนาดนั้นจริงๆ”

“เรื่องมันผ่านไปแล้วค่ะ” เธอบอกขณะเสียงกริ่งลิฟต์ดัง เมื่อประตูเลื่อนเปิด เธอจึงก้าวเข้าไปภายใน

ซานนท์ตามเข้ามา เขาคดปุมชิ้นที่จืดจาง ลิฟต์เลื่อนลงช้าๆ จนถึงที่หมาย เขาเดินนำเธอไปที่รถบีเอ็มดับเบิลยูสีดำนับสิบปี มันไม่ใช่รถรุ่นใหม่ ที่เพิ่งออกล่าสุด แต่ก็ยังดูใหม่เหมือนได้รับการดูแลอย่างดีมาตลอด สิ่งที่น่าสนใจคือเลขทะเบียนรถ ซึ่งน่าจะซื้อมาแพงเอาการอยู่ พรุ่งนี้นางหุซงได้รบเจ้าถามเธอแน่ๆว่ามีตัวเลขอะไรบ้าง เพราะเป็นวันที่หนึ่ง ซึ่งเป็นหนึ่งในสองวันของเดือนที่เลขานุการสาว รวมถึงพนักงานน้อยใหญ่ในสำนักงานจะกระตือรือร้นมากในตอนเช้า แต่ตอนเย็นกลับนั่งหน้าทีวีจาวกับถูกพลังแห่งวงล้อตัวเลขสุบวิญญานไป

เขาเปิดประตูรถให้เธออย่างสุภาพบุรุษพึงกระทำ พลอยลลินธ์ขอบคุณเขาแล้วเข้าไปนั่งบนเบาะนุ่มน่าสบาย จากนั้นซานนท์ก็เดินอ้อมรถมาขึ้นนั่งหลังพวงมาลัยแล้วสตาร์ทรถขับออกจากช่องจอด

กลิ่นหอมภายในรถประกอกับเสียงเพลงแจ๊สแว่วหวานที่ตั้งออกมาจากลำโพงเมื่อเขาคดปุมบนแผงคอนโทรลที่พวงมาลัย สร้างบรรยากาศผ่อนคลายอันแสนโรแมนติกาให้อบอวลอยู่ในรถ ทำเอาพลอยลลินธ์เกือบเคลิ้มไปเลยทีเดียว

“คุณชอบแจ๊สใหม่”

“ก็ฟังได้ค่ะ”

“แล้วชอบแบบไหนเป็นพิเศษไหม บลูส์ ป็อบ หรือโซลอะไรอย่างเนี่ย” เขาถามเหมือนตอนที่ถามเรื่องประเภทอาหาร

“ฉันไม่รู้หรอกค่ะว่าอันไหนมันเรียกอะไร ถ้าเพลงไหนถูกหูก็ชอบฟังค่ะ”

“งั้นผมขอลี่ยนมาถามว่าคุณชอบนักร้องคนไหนดีกว่า”

“วิตนีย์ ฮิวสตัน...มั้งค่ะ”

“อืม...คุณชอบป็อบ” เขาสรุป

“คงงั้นมั้งค่ะ” พลอยลลินธ์ยกไหล่ ก่อนจะย้อนถามเขา “แล้วคุณล่ะชอบแจ๊สหรือ”

“ครับ” เขาพยักหน้า ก่อนจะพริ้งพรุประวัติแจ้สออกมาพร้อมชื่อ
นักร้องหลายคน

พลอยลลลินธุ์รู้สึกเหมือนเขากำลังพูดภาษาต่างดาว เขาเอ่ยถึงเพลง
หลายเพลง นักร้องหลายคน และวงดนตรีหลายวง ส่วนใหญ่เธอไม่รู้จัก
มีที่พอจะสะดุดหูอยู่บ้าง แต่ก็ยังไม่ออกกว่าพวกเขาเหล่านั้นเคยมีผลงาน
อะไรผ่านหูของเธอมาบ้าง

ซานนท์ดูมีความสุขที่ได้พูดเรื่องดนตรี แววดตาของเขาเหมือนกลับ
ไปเป็นเด็กอีกครั้ง เขาเล่าให้เธอฟังว่าเขาเล่นเปียโนได้เพราะพ่อเคียวเชิญ
ให้เรียนตั้งแต่เด็ก พอๆ กับกีตาร์และเครื่องดนตรีอีกสองสามชนิด แถม
ยังเคยตั้งวงดนตรีกับเพื่อนๆ สมัยเรียนทั้งตอนมัธยมปลายและมหาวิทยาลัย
ด้วย

“คุณเล่นดนตรีได้ไหม”

เธอทำปากเบ้ “ฉันมีปัญหาเรื่องการแยกประสาทนิดหน่อย ตอน
เรียน ม. ปลายเคยจะหัดกีตาร์ แต่มือสองข้างไม่สัมพันธ์กัน ก็เลยเลิกคิด
ที่จะเป็นนักดนตรี ตั้งแต่เกิดมาก็มีเครื่องดนตรีอย่างเดี๋ยวมั้งที่ฉันพอเล่นได้”

“อะไร” ซานนท์ถามอย่างสนใจ

“อังกะลุง”

เขอั้งไป มุกนี้ทำจะไม่ผ่าน เธอไม่แน่ใจว่าเขาจะรู้จักมันหรือเปล่า
แต่ถ้าเขาไม่ได้ไปเรียนเมืองนอกตั้งแต่เล็กๆ ก็น่าจะยังถูกบังคับเรียนอยู่นะ

“ไอ้ที่เขย่าๆ นะหรอ”

“นั่นไง...เขารู้จัก”

พลอยลลลินธุ์แทบกลืนหัวเราะไม่อยู่ที่เห็นหน้างุนงงของเขา

“มันใช้ทักษะตรงไหนหรอ นั่งเขย่าตัวโน้ตตัวเดียวนะ”

“ทิมเวิร์กไ้โกงะ” เธอตอบกลับหัวเราะ

ซานนท์หัวเราะตาม ก่อนจะหันมามองเธอด้วยตาหวานเชื่อมขณะ
จอตติไฟแดง เล่นเอาหญิงสาวถึงกับชะงัก รู้สึกไปหน้าร้อนวูบขึ้นมา

“เสียงหัวเราะของคุณนี่เหมือนเสียงแก้วกังวานเลย” ซานนท์เอ่ยชม
“คุณน่าจะหัวเราะบ่อยๆ นะ”

ซมกันซึ่งๆ หน้าแบบนี้ เล่นเอาพลอยลลิตน์ถึงกับทำอะไรไม่ถูก
เหมือนกัน แก้มเธอร้อนวูบ ได้แต่ถามเสียงซ่มกลกเปลี่ยนกลับไปอย่าง
เอาเรื่อง “คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันหัวเราะไม่บ่อย”

“ก็ผมเจอคุณที่ไร หน้าหงิกอย่างกับ...” เขาทอดเสียงลงแล้วชะงักไป
“อะไร” พลอยลลิตน์ท้วง

“เอ่อ...ผมนึกคำไทยไม่ออก” ซานนท์ส่งยิ้มเจื่อนให้เธอ ก่อนจะหันไป
ทำท่าซิ่งซังตั้งใจขับรถ เพราะเป็นช่วงไฟจราจรสีเขียวพอดี

แล้วในที่สุดทั้งคู่ก็มาถึงร้านอาหารไทยแห่งหนึ่งแถวทองหล่อ ร้านที่
เขาพูดถึงเป็นตึกแถวที่ตกแต่งด้วยไม้เสียบเป็นส่วนใหญ่ ทำให้มีบรรยากาศ
ดูเป็นไทยมากที่สุด ยิงเข้าไปในร้านก็ยิ่งรู้สึกได้ถึงความเป็นไทยมากขึ้น
เพราะมีเสียงซิมดั่งแว่ออกมาจากลำโพงที่ติดอยู่ที่หัวร้านเลยทีเดียว

“ไอ้จิบ” เสียงเรียกลอยมาจากเคาน์เตอร์ด้านใน ชายหนุ่มหน้าตา
คมคายยกมือขึ้นโบกให้ซานนท์

“ไอ้ปู” เขาโบกมือทักตอบ

พลอยลลิตน์หันไปมองเขาด้วยรอยยิ้มเอ็นดู “คุณชื่อจิบหรือ”

“ครับ” ซานนท์ตอบสั้นๆ เพราะเพื่อนเดินมาถึงตัวแล้ว ทั้งคู่จับมือ
ทักทายกัน ก่อนที่คนชื่อปูจะหันมามองเธอด้วยแววตาสงสัย

“แฟนหรือ”

“เฮ้ย! ไม่ใช่” ซานนท์โบกมือปฏิเสธเป็นพัลวัน “นี่ที่ปรึกษาด้านการ
เงินของฉัน”

“อ้อ ยินดีที่รู้จักครับ” ชายหนุ่มยื่นมือมาทักทายเธอ “ผมภูวิศ เป็น
เจ้าของร้านนี้ครับ”

“สวัสดีค่ะ พลอยลลิตน์ค่ะ” เธอยื่นมือไปสัมผัสทักทายตอบ

ภูวิศเป็นคนหน้าตาดีทีเดียว ผมยาวของเขาถูกรวบตึงไปด้านหลัง

ไว้หมวดคราที่ถูกต้องดีตามสมัยนิยม รูปร่างสูงโปร่ง น่าจะพอๆ กับชานนท์ สองคนนี่เมื่อยืนคู่กันก็ดูเหมือนหอคอยคูก็ไม่ปาน

“พลอยลลินทร์” เจ้าของร้านหนุ่มทวนชื่อเธอราวกับกำลังสลักเอาไว้ในสมอง “อิม...ชื่อเพราะจังเลยนะครับ”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวยิ้มเขิน ก่อนจะแอบแหวะชานนท์เล็กน้อย “ไม่ตกลงใช้ไหมคะ”

ชายหนุ่มหันขวับมามองเธอ คงเพราะจำได้ว่าวันก่อนเขาเพิ่งแซวเธอว่าชื่อของเธอตกลง ตอนที่เข้าใจว่าเธอคือนักศึกษาฝึกงาน

“เพราะจะตาย ใครว่าตกลงครับ เตียวผมจะแพ่นกบาลมันเอง” ภูวิศบอกพร้อมทำท่าจะถลกแขนเสื้อ

“อ้าวๆๆ จับกันพอหรือยัง ฉันทิวจะแย่แล้ว” ชานนท์โพล่งขึ้นกลางปล้อง ก่อนจะเข้าตัว รีบดันหลังเพื่อนให้เดินนำไปยังโต๊ะที่จองไว้

พลอยลลินทร์มองตามแล้วก็แอบหัวเราะ ก่อนจะเดินตามชายหนุ่มทั้งสองไปที่โต๊ะไม้ซึ่งมีถ้วยใส่ดอกมะลิหอมกรุ่นวางอยู่ตรงกลางโต๊ะ

“วันนี้ผมจัดเมนูพิเศษให้เลยนะครับ” ภูวิศยังไม่เลิกส่งตาวหานให้หญิงสาว “มีแกงเผ็ดเนื้อปูใบชะพลู ต้มโคล้งปลาเนื้ออ่อนกรอบ แล้วก็जूหี่กึ่งใหญ่ รับรองว่าคุณพลอยจะต้องติดใจ”

“ไ้บบ้า อาหารที่ฉันสั่งทั้งนั้น” ชานนท์ขัด “ไปยกมาซะที ทิวแล้วพุดอยู่ได้”

“เอ...ไ้บ้นี้ ทำตัวเป็นหมาหางก้างเลยวู้ย ไ้บนอกไม่ใช่แฟน”

“ก็ไม่ใช่ แต่ทิวไง”

“เอออๆ รอเดี๋ยว เตียวไปเร่งเซฟให้” เจ้าของร้านหนุ่มเอ่ยอย่างนึกรำคาญเพื่อน ก่อนจะหันมายกคิ้วให้เธอแล้วหันหลังให้ จากนั้นก็เดินดุ่มๆ เข้าไปหลังร้าน

“เพื่อนคุณนี่ทำทางอารมณ์ดีนะคะ”

“เจ้าชู้ด้วยนะ ระวังไว้ละ”

หญิงสาวแบะปาก “เหมือนคุณใช่ไหม”

“ใช่” ชานนท์รับแล้วชะงักไป ก่อนจะรีบยกมือขึ้นโบกเป็นพัลวัน “เอ๊ย... ไม่ใช่ ผมไม่ได้เจ้าชู้เสียหน่อย”

“เชื้อค่ะ” เธอประชด ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องพูด เพราะขึ้นไม้ขัด ทำทาง เขาจะแก้ตัวอีกนานจนกว่าเธอจะเชื่อจริงๆ ว่าคนอย่างเขาไม่เจ้าชู้ ขนาดเจอกันเพียงแค่สองครั้ง เขาก็ดึงเธอจากโต๊ะทำงานมานั่งรับประทานอาหารด้วยกันได้ทั้งสองครั้งแล้ว แถมยังส่งสายตากะลิมกะเหลี่ยให้เลขานุการสาวของเธอจนหลงงวยอีกต่างหาก

“แล้วนี่ตกลงเรื่องบริษัทที่คุณบอกว่าจะมาขอคำปรึกษาฉันนะ มันเรื่องอะไรหรือคะ หรือคุณตกลงกับอากงได้แล้ว”

“ตกลงอะไรกันล่ะ” ชานนท์ส่ายหน้า “แค่ผมอ้าปาก อากงก็ไล่ตะเพิดจนวิ่งหนีแทบไม่ทันแล้ว”

“มันแสดงว่าอากงคุณไม่เห็นด้วยเรื่องจดทะเบียนเข้าตลาดหลักทรัพย์”

“ครับ” ชานนท์ถอนใจ “ก็เลยมาปรึกษาคุณนี่แหละว่าจะเอาอย่างไรดี”

“ฉันว่าวิธีที่ดีที่สุดคือพูดให้ท่านเข้าใจค่ะ” พลอยลลินณ์แนะนำ

“ผมบอกแล้วไงล่ะ ว่าท่านไม่ยอมฟังอะไรเลย”

“บริษัทฉันอาจช่วยให้ข้อมูลกับอากงคุณได้นะคะ คนนอกไปพูดคุยให้ฟังท่านอาจยอมฟัง หรือถ้าจะให้หาเชื่อถือมากขึ้น ลองให้คนกลางอย่างตลาดหลักทรัพย์ไปจัดมีตติ้งให้ที่โรงงานก็ได้ค่ะ”

“ผมไม่แน่ใจว่าท่านจะยอมฟังหรือเปล่านะสิ” ชานนท์เอ่ยอย่างหนักใจ “ไม่ลองก็ไม่รู้ค่ะ”

ชายหนุ่มค่อยยิ้มออก “ถ้าวันนี้ดีเลย วันไหนคุณว่างล่ะครับ ผมจะชวนไปกินข้าวที่บ้าน”

พลอยลลินณ์ขมวดคิ้วมุ่น ไม่แน่ใจตัวเองว่ากำลังหลวมตัวกับเล่น์

เพทุบายของเขาอีกหรือเปล่า

“ไปคุยกับอากงผมไป” ซานนท์เสริม

“คงต้องเช็กกับนุชก่อนล่ะ”

“งั้นพรงี้ผมโทร. หาคุณอีกทีนะ”

เขาเอ่ยอย่างกระตือรือร้น ไม่แน่ใจว่าเพราะเห็นช่องทางจะโน้มน้ำหนัก
คุณปู หรือวางแผนจะเข้าหาเธออีกกันแน่

“ก็ได้ค่ะ พรงี้เข้าออฟฟิศแล้วฉันจะเช็กกับนุชอีกที” เธอบอกเขา
ก่อนที่ภูวิศจะกุมลูกน้องมาเสิร์ฟอาหาร

ทั้งพลอยลลิตินันท์และซานนท์จึงลงมือรับประทานอาหารเลิศรสด้วยความ
เอร็ดอร่อย โดยหารู้ไม่ว่ามีสายตาคู่หนึ่งกำลังจับจ้องมองพวกเขา
ตาเป็นประกายวิบวับอยู่ที่มุมหนึ่งของร้าน